

Eliáš – číslo deväť

Prorok klamal

Jeff Pippenger

2023-10-11

Posledný článok sme zakončili pasážou, ktorá pojednáva o „duchu lži“. Nasledujúci text je jedným z odsekov z tejto pasáže.

„Neposvätení kazatelia sa stavajú proti Bohu. V tom istom dychu chvália Krista i boha tohto sveta. Hoci navonok vyznávajú, že prijímajú Krista, objímajú Barabáša a svojimi skutkami hovoria: ‚Nie tohto človeka, ale Barabáša.‘ Nech všetci, ktorí čítajú tieto riadky, dávajú pozor. Satan sa chváli tým, čo môže vykonať. Myslí si, že rozloží jednotu, o ktorej sa Kristus modlil, aby mohla jestvovať v Jeho cirkvi. Hovorí: ‚Vyjdem a budem lživým duchom, aby som zvädzal tých, ktorých len budem môcť, ku kritizovaniu, odsudzovaniu a prekrúcaniu pravdy.‘ Nech cirkev, ktorá mala veľké svetlo, veľké dôkazy, prijme syna klamstva a falošného svedectva, a táto cirkev odvrhne posolstvo, ktoré poslal Pán, a prijme tie najneodôvodnenejšie tvrdenia, falošné domnienky a falošné teórie. Satan sa smeje ich bláznovstvu, lebo vie, čo je pravda.“ Testimonies to Ministers, 409.

Nech „syna klamu a falošného svedectva prechováva cirkev, ktorá mala veľké svetlo, veľké dôkazy, a táto cirkev zavrhne posolstvo, ktoré Pán poslal, a prijme tie najneodôvodnenejšie tvrdenia a falošné domnienky a falošné teórie.“ V roku 1863 sa milleritský adventizmus „vrátil“ k neodôvodnenej a falošnej metodológii používanej odpadlickým protestantizmom a odmietol identifikáciu siedmich časov z Levitikus dvadsaťšesť podanú Williamom Millerom. Predmet „návratu“ bol znázornený vzbúrencami v Numeri štrnásť, keď sa rozhodli zvoliť si vodcu a vrátiť sa do Egypta.

A hovorili jeden druhému: Ustanovme si vodcu a vráťme sa do Egypta. Numeri 14:4.

Tému „návratu“ k odpadlickému protestantizmu znázornil aj Jeremiáš, keď mu v pätnástej kapitole bolo povedané, že padlí protestanti sa môžu vrátiť k nemu, ale on sa nemal „vrátiť“ k nim.

Nesedel som v zhromaždení posmievačov ani som sa neradoval; sedel som osamote pre tvoju ruku, lebo si ma naplnil rozhorčením. Prečo je moja bolesť ustavičná a moja rana nevyliciteľná, ktorá sa zdráha byť uzdravená? Či mi naozaj budeš ako klamný potok a ako vody, ktoré zlyhávajú? Preto takto hovorí Hospodin: Ak sa navrátiš, privediem ťa späť a budeš stáť predomnou; a ak oddelíš vzácne od ničomného, budeš ako moje ústa. Nech sa oni navrátia k tebe, ale ty sa nenavracaj k nim. A učiním ťa tomuto ľudu opevneným bronzovým múrom; budú bojovať proti tebe, ale nepremôžu ťa, lebo ja som s tebou, aby som ťa zachránil a vyslobodil, hovorí Hospodin. Jeremiáš 15:17–20.

Azda najjasnejšia prorocká ilustrácia zásady nevracať sa k odpadlickému protestantizmu sa nachádza v príbehu neposlušného proroka, ktorý priniesol posolstvo napomenutia Jeroboámovi, prvému kráľovi severného desaťkmeňového kráľovstva.

A kráľ povedal mužovi Božiemu: Pod' so mnou domov a občerstvi sa, a dám ti odmenu. Ale muž Boží povedal kráľovi: Keby si mi dal polovicu svojho domu, nešiel by som s tebou, ani by som na tomto mieste nejedol chlieb ani nepil vodu. Lebo tak mi bolo prikázané slovom Hospodinovým: Nejedz chlieb, nepi vodu a nevracaj sa tou istou cestou, ktorou si prišiel. A tak odišiel inou cestou a nevrátil sa cestou, ktorou prišiel do Bétela. 1 Kráľov 13:7–10.

Neposlušnému prorokovi bolo od Boha povedané, aby sa nevracal cestou, ktorou prišiel. Milleritský adventizmus vyšiel z protestantizmu, predstavovaného Sardami, a nemal sa vrátiť. Hoci neposlušný prorok veľmi dobre vedel, že sa nemá vracat' cestou, ktorou prišiel, falošný prorok z Jeroboámovho kráľovstva mu povedal, že Boh vraj povedal, aby sa neposlušný prorok vrátil do domu falošného proroka a jedol s ním. Napriek Božiemu usmerneniu urobil práve to. Keď začal jesť jedlo falošného proroka, Biblia jasne uvádza, že prorok zo Samárie klamal.

A v Bételi býval starý prorok; a prišli jeho synovia a porozprávali mu o všetkých skutkoch, ktoré toho dňa vykonal muž Boží v Bételi; oznámili svojmu otcovi aj slová, ktoré povedal kráľovi. A ich otec sa ich spýtal: Ktorou cestou odišiel? Lebo jeho synovia videli, ktorou cestou odišiel muž Boží, ktorý prišiel z Judska. A povedal svojim synom: Osedlajte mi osla. A osedlali mu osla, a on naň vysadol, išiel za mužom Božím a našiel ho sedieť pod dubom; a povedal mu: Či si ty ten muž Boží, ktorý prišiel z Judska? A on povedal: Som. Nato mu povedal: Pod' so mnou domov a jedz chlieb. A on povedal: Nemôžem sa s tebou vrátiť ani vojsť s tebou; ani nebudem na tomto mieste s tebou jesť chlieb ani piť vodu. Lebo mi bolo povedané slovom Hospodinovým: Nebudeš tam jesť chlieb ani piť vodu, ani sa nevrátiš cestou, ktorou si prišiel. On mu povedal: Aj ja som prorok ako ty; a anjel mi hovoril slovom Hospodinovým takto: Prived' ho späť so sebou do svojho domu, aby jedol chlieb a pil vodu. Ale luhal mu. A tak sa s ním vrátil a jedol chlieb v jeho dome a pil vodu. 1 Kráľov 13:11–19.

Neposlušný prorok jedol a pil s lživým prorokom zo Samárie, čo znamená, že prijal poslanstvo odpadlickeho proroka a zavrhol poslanstvo Pánovo. To poslanstvo, ktoré v ten istý deň verne odovzdal. Veľmi dobre vedel, že sa nemá vracat', no predsa to urobil. Sestra Whiteová nás informuje, že ak „syn podvodu a falošného svedectva bude prijatý cirkvou, ktorá mala veľké svetlo, veľké dôkazy, táto cirkev zavrhne poslanstvo, ktoré Pán poslal.“ V milleritských dejinách prvý anjel osvietil zem svojou slávou. Roku 1840 bolo poslanstvo prvého anjela nesené na každú misijnú stanicu na svete.

„Zvest' o Pánovom skorom príchode v moci a veľkej sláve na náš svet je pravdou a v roku 1840 sa pri jej zvestovaní pozdvihli mnohé hlasy.“ Manuscript Releases, zväzok 9, 134.

Krátko nato sa milleritický adventizmus vrátil ku „lži“ metodológii odpadlickeho protestantizmu a zavrhol „poslanstvo Pánovo“, ktoré Boh poslal prostredníctvom Williama Millera. Zavrhol Mojžišovo poslanstvo, ako bolo predložené Eliášom, a „lož“, prijatá na počiatku milleritických dejín, predstavuje „lož“, ktorej sa verí na konci; „lož“, ktorá privádza na laodicejský adventizmus mocné poblúdenie.

A so všetkou zvodnosťou nepravosti v tých, ktorí hynú, pretože neprijali lásku k pravde, aby mohli byť spasení. A preto im Boh pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili lži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale našli záľubu v nepravosti. 2 Tesaloničanom

2:10–12.

Pokúšame sa ukázať úlohu Eliáša ako symbolu v súvislosti s paralelnými dejinami rohu protestantizmu a rohu republikanizmu počas obdobia, keď vládne šieste kráľovstvo biblického proroctva. Ťažkosť pri prorockom zosúladení všetkých otázok roku 1863, aspoň pre mňa, spočíva v rozličných vzájomne prepojených líniiach, ktoré hraničia s pojmom „okľuková logika“. Priamočiara logika je vždy najlepším prístupom, avšak rozpoznávať božské pravdy a vzťahy týchto právd navzájom je náročná práca, lebo sa v Biblii nachádzajú „tu trochu a tam trochu“.

Koho bude učiť poznaniu? a komu dá porozumieť náuke? Tých, čo sú odstavení od mlieka a odtrhnutí od prís. Lebo príkaz musí byť za príkazom, príkaz za príkazom; riadok za riadkom, riadok za riadkom; tu trochu, tam trochu. Izaiáš 28:9, 10.

Je to tiež náročná úloha, keď vaše cieľové publikum tvoria tí, ktorí sú oboznámení so základnými pravdami, ktorým sa venujete, zatiaľ čo pre iných je to všetko nové. Prakticky všetky pravdy, ktoré mám v úmysle v tomto článku stručne načrtnúť, možno nájsť v Habakukových tabuľkách. Z obavy, aby som nevyznel, akoby som používal „okľukovú logiku“, vám vopred poviem, kam smerujeme, ešte skôr, než sa tam skutočne dostaneme.

V roku 1863 laodicejský mileritský adventizmus postavil obraz žiarlivosti. Obraz žiarlivosti predstavuje prvú zo štyroch generácií laodicejského adventizmu.

I povedal mi: Syn človeka, pozdvihni teraz svoje oči smerom na sever. A tak som pozdvihol svoje oči smerom na sever, a hľa, na sever od brány oltára bol pri vchode tento obraz žiarlivosti. Ezechiel 8:5.

Štyri generácie Cirkvi adventistov siedmeho dňa sú predstavené na rôznych miestach Písma, no ako hlavný referenčný bod používam Ezechiela 8. Dôvodom je, že ôsma kapitola vedie k deviatej. V Ezechielovi 9 je znázornené spečatenie sto štyridsaťštyritisíc a v Testimonies, zväzok päť, sestra Whiteová túto skutočnosť jasne označuje. Vo svojich poznámkach sestra Whiteová zreteľne hovorí o dvoch triedach uctievačov v Jeruzaleme v čase, keď prebieha spečatenie. Ezechiel robí to isté a trieda, ktorá pečat' neprijíma, je predstavená v ôsmej kapitole.

„Trieda tých, ktorí nepociťujú zármutok nad svojím vlastným duchovným úpadkom ani nežialia nad hriechmi iných, bude ponechaná bez Božej pečate. Pán poveruje svojich poslov, mužov so zhubnými zbraňami v rukách: ‚Chod'te za ním mestom a zabíjajte; nech vaše oko nešetří a nezľutujte sa: úplne pobite starých i mladých, panny i malé deti, i ženy; ale nepribližujte sa k nijakému mužovi, na ktorom je znamenie; a začnite pri Mojej svätyni.‘ Potom začali pri starcoch, ktorí boli pred domom.“

„Tu vidíme, že cirkev — Pánova svätynia — bola prvá, ktorá pocítila úder Božieho hnevu. Starší muži, tí, ktorým Boh dal veľké svetlo a ktorí stáli ako strážcovia duchovných záujmov ľudu, zradili svoju dôveru. Zaujali stanovisko, že nemusíme očakávať zázraky a zjavné prejavy Božej moci ako v predošlých dňoch. Časy sa zmenili. Tieto slová posilňujú ich neveru a hovoria: Pán neurobí dobro ani neučiní zlo. Je príliš milosrdný na to, aby svoj ľud navštívil súdom. Takto je ‚pokoj a bezpečnosť‘ volaním mužov, ktorí už nikdy viac nepozdvihnú svoj

hlas ako trúbu, aby ukázali Božiemu ľudu jeho prestúpenia a domu Jákobovmu jeho hriechy. Títo nemí psi, ktorí nechceli štekať, sú tými, ktorí pocítia spravodlivú pomstu urazeného Boha. Muži, panny i malé deti hynú všetci spolu.“ Testimonies, zväzok 5, 211.

Ôsma kapitola opisuje tých v Jeruzaleme – „cirkev“, ktorá vo štvrtej zo štyroch generácií – je predstavená ako skláňajúca sa pred slnkom.

A priviedol ma na vnútorné nádvorie domu Hospodinovho; a hľa, pri vchode do chrámu Hospodinovho, medzi predsieňou a oltárom, bolo asi dvadsaťpäť mužov, obrátených chrbtom k chrámu Hospodinovmu a tvárou na východ; a klaňali sa slnku na východ. Potom mi povedal: Či si to videl, synu človeka? Či je to azda malichernosťou pre dom Júdov, že páchajú ohavnosti, ktoré tu páchajú? Lebo naplnili krajinu násilím a znovu ma popudzovali k hnevu; a hľa, prikladajú ratolesť k svojmu nosu. Preto budem i ja konať v prechkosti; moje oko neušetří, ani sa nezľutujem; a hoci budú kričať do mojich uší mocným hlasom, nevyslyším ich. Ezechiel 8:16–18.

Rovnako ako pri zlej správe desiatich vyzvedačov, aj dvadsiati piati vodcovia vzbury, ktorí sa klaňajú slnku, „popudili“ Hospodina k hnevu. Nedeľný zákon je „dňom popudenia“, na ktorý proroci poukazujú. Deviata kapitola opisuje tých, ktorí v tom istom časovom okamihu prijímajú pečať Boha, lebo jednoducho opakuje a rozširuje ôsmu kapitolu.

„Toto zapečatenie služobníkov Božích [Zjavenie 7] je to isté, ktoré bolo vo videní ukázané Ezechielovi.“ Testimonies to Ministers, 445.

V roku 1863 sa prvá generácia laodicejského adventizmu začala túlať púšťou. Prorockou dejinnou predobraznou udalosťou, ktorá v roku 1863 označuje obraz žiarlivosti, bolo Áronovo zlaté teľa. Prorocké charakteristiky zlatého teľaťa spočívajú v tom, že bolo obrazom šelmy a že bolo zo zlata. Zlato je symbolom Babylona, a tak Áronovo zlaté teľa bolo obrazom šelmy Babylona. Obraz šelmy je definovaný iba ako spojenie cirkvi a štátu, pričom cirkev riadi tento vzťah.

„Čo je však ‚obraz šelmy‘? A ako má byť vytvorený? Obraz vytvára šelma s dvoma rohmi a je obrazom šelmy. Nazýva sa aj obrazom šelmy. Aby sme teda poznali, aký je tento obraz a ako má byť vytvorený, musíme skúmať samotné charakteristiky šelmy — pápežstva.

„Keď sa raná cirkev skazila tým, že sa odchyľila od jednoduchosti evanjelia a prijala pohanské obrady a zvyky, stratila Ducha a moc Božiu; a aby ovládala svedomie ľudu, hľadala podporu svetskej moci. Výsledkom bolo pápežstvo, cirkev, ktorá ovládala moc štátu a používala ju na presadzovanie svojich vlastných cieľov, zvlášť na trestanie ‚kacírstva‘. Aby Spojené štáty vytvorili obraz šelmy, musí náboženská moc natoľko ovládnuť občiansku vládu, že autorita štátu bude cirkvou takisto použitá na dosiahnutie jej vlastných cieľov.“ The Great Controversy, 443.

Teľa, ktoré zhotovil Áron, bolo zhotovené v čase, keď Mojžiš prijímal Desť prikázaní. Druhé prikázanie zakazuje uctievanie modiel a zahŕňa čiastočný opis Božieho charakteru, keď označuje Boha za žiarlivého Boha.

Neurobíš si rytinu ani nijakú podobu toho, čo je hore na nebi, alebo toho, čo je dolu na zemi, alebo toho, čo je vo vodách pod zemou. Nebudeš sa im klaňať ani im slúžiť, lebo ja, Hospodin, tvoj Boh, som žiarlivý Boh, ktorý navštevujem nepravosť otcov na deťoch do tretieho i štvrtého pokolenia tých, čo ma nenávidia, a preukazujem milosrdenstvo tisícom tých, čo ma milujú a zachovávajú moje prikázania. Exodus 20:4–6.

Áronova podoba zlatého teľaťa ako modly predstavuje obraz žiarlivosti, lebo vyvolala spravodlivé rozhorčenie, ktoré prinútilo Mojžiša zhodiť a rozbiť prvé dve dosky Desatora. Máme v úmysle ukázať, že falošný graf z roku 1863 bol znázornený Áronovým zlatým teľaťom. Božia žiarlivosť sa prejavila voči Áronovmu zlatému teľaťu, lebo zlaté teľa predstavovalo falošného boha. Teľa bolo falošným zobrazením Boha. Áron vyhlásil, že predstavuje bohov, ktorí ich vyslobodili z egyptského otroctva. Dve dosky, ktoré Mojžiš v tejto samej histórii rozbil, boli „prepisom“ charakteru pravého Boha, Boha, ktorý ich skutočne vyviedol z Egypta. Falošný graf vytvorený v roku 1863 je obrazom žiarlivosti, lebo rozbil dve tabule druhej kapitoly Habakuka odstránením siedmich časov Mojžišovej prísahy.

„Videla som, že tabuľka z roku 1843 bola usmernená rukou Pána a že sa nemá meniť; že čísla boli také, aké ich On chcel; že Jeho ruka bola nad nimi a zakryla chybu v niektorých číslach, takže ju nikto nemohol vidieť, kým Jeho ruka nebola odňatá.“ Early Writings, 74, 75.

Ďalej Ellen Whiteová k príkazu nemeniť tabuľu z roku 1843 pridáva upresnenie: „okrem na základe inšpirácie.“

„Videla som, že stará mapa bola vedená Pánom a že ani jediný jej údaj sa nemá zmeniť, iba na základe vnuknutia. Videla som, že údaje na mape boli také, aké ich chcel mať Boh, a že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v niektorých údajoch a zakrývala ju, takže ju nikto nemohol vidieť, kým Jeho ruka nebola odňatá.“ Spalding and Magan, 2.

Jakub a Ellen Whiteovci bývali s rodinou Otisa Nicholisa, keď Nicholsovci pripravili a vydali mapu z roku 1850. Jediná vec, ktorá bola na mape z roku 1850 „zmenená“, spočívala v tom, že rok „1844“ bol použitý namiesto roku „1843“, ktorý bol uvedený na mape z roku 1843. Jediné, čo bolo „zmenené“, bola oprava „omylu“, nad ktorým Boh držal svoju ruku. Inšpirácia prorokyne bola prítomná priamo v dome, kde bola mapa z roku 1843 „zmenená“ na mapu z roku 1850, a sedem časov z Levitika dvadsiatej šiestej kapitoly zostalo na tejto mape zachované tak, ako bolo aj na mape z roku 1843.

Druhé prikázanie obsahuje ďalší diel tejto prorockej skladačky, lebo ukazuje, že Boh počítá pokolenia, až kým nenavštívi nepravosť, ku ktorej dochádza. Roku 1863 sa začala prvá zo štyroch generácií Cirkvi adventistov siedmeho dňa, lebo v tom bode sa milleritické hnutie skončilo.

Dve tabule Desatora predobrazujú dve tabule Habakuka, ale zároveň predobrazujú aj dva pozdvihované chleby Turíc, ktoré boli jedinou obeťou v svätynnej službe, zahŕňajúcou hriech. Prejav Božej moci pri odovzdaní Desatora, prejav Božej moci pri turíčnom vyliatí a prejav Božej moci v dejinách dvoch máp milleritov — to všetko predobrazuje konečný prejav vyliatia Ducha Svätého v neskorom daždi. Dva pozdvihované chleby Turíc predstavujú sto štyridsaťštyritisíc, ktorí sú v neskorom daždi vyzdvihnutí ako zástava.

Pentekostálne vlnové chleby sa mali pripravovať „s kvasom“, ktorý predstavuje hriech, ale kvas bol zničený procesom pečenia.

Medzitým, keď sa zhromaždil nesčíselný zástup ľudu, takže šliapali jeden po druhom, začal predovšetkým hovoriť svojim učeníkom: Chráňte sa kvasu farizejov, ktorým je pokrytectvo. Lukáš 12,1.

Chleby obetované kývaním boli obeťou prvotín.

Zo svojich príbytkov prinesiete dva chlebičky na obeť pozdvihovania, z dvoch desatin efy; budú z jemnej múky; budú upečené s kvasom; sú prvotinami Hospodinovi. Levitikus 23:17.

Sto štyridsaťštyri tisíc sú obeťou prvotín v posledných dňoch.

A hľadel som, a hľa, Baránok stál na vrchu Sion a s ním sto štyridsaťštyri tisíc tých, ktorí mali na svojich čelách napísané meno jeho Otca. A počul som hlas z neba ako hlas mnohých vôd a ako hlas veľkého hromu; a počul som hlas harfeníkov hrajúcich na svojich harfách. A spievali akoby novú pieseň pred trónom a pred štyrmi bytosťami a staršími; a nik sa nemohol naučiť tú pieseň okrem tých sto štyridsaťštyritisíc, ktorí boli vykúpení zo zeme. To sú tí, ktorí sa nepoškvrnili so ženami, lebo sú panici. To sú tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Títo boli vykúpení spomedzi ľudí ako prvotina Bohu a Baránkovi. A v ich ústach sa nenašla lešť, lebo sú bez úhony pred trónom Božím. Zjavenie 14:1–5.

Skupina uctievačov v posledných dňoch, ktorí nikdy nezomrú, predstavovaná Eliášom, bude úplne premohla hriech, lebo oheň očisťovania, ktorý na nich privedie Posol zmluvy, dôkladne vypáli a odstráni kvas zo synov Léviho.

Hľa, ja posielam svojho posla, a pripraví cestu predomnou; a Pán, ktorého hľadáte, náhle príde do svojho chrámu, áno, posol zmluvy, v ktorom máte záľubu; hľa, príde, hovorí Hospodin zástupov. Ale kto znesie deň jeho príchodu? A kto obstojí, keď sa zjaví? Lebo je ako oheň taviča a ako lúh bieličov. A posadí sa ako tavič a čistič striebra; a očistí synov Léviho a prečistí ich ako zlato a striebro, aby prinášali Hospodinovi obetný dar v spravodlivosti. Potom bude obetný dar Júdu a Jeruzalema príjemný Hospodinovi ako za dávnych dní a ako v predošliých rokoch. Malachiáš 3,1–4.

Obeta, ktorá je „ako za dávnych dní“, je letničnou kývavou obeťou dvoch chlebov. Bola pozdvihnutá ako obeť, čím označovala dvoch prorokov, ktorí boli zabíjani na uliciach a ktorí sú potom pozdvihnutí do neba ako zástava na začiatku krízy nedel'ného zákona.

Keď Áron zhotovil svoje zlaté teľa, vyhlásil, že to teľa sú bohovia, ktorí ich vyviedli z Egypta, a potom ohlásil sviatok Hospodinovi.

A vzal to z ich rúk a sformoval to rydlom, keď z toho zhotovil liate teľa. A povedali: Toto sú tvoji bohovia, Izrael, ktorí ťa vyviedli z egyptskej krajiny. Keď to Áron videl, postavil pred ním oltár; potom Áron vyhlásil a povedal: Zajtra bude sviatok Hospodinovi. Exodus 32:4, 5.

Keď sa severné kráľovstvo Izraela odtrhlo od južného kráľovstva Júdu, Jeroboám, prvý izraelský kráľ, zámerne zaviedol v dvoch mestách falošnú bohoslužbu, vyslovil to isté vyhlásenie ako Áron,

tvrdiac, že jeho dve zlaté teľatá sú bohmi, ktorí ich vyviedli z Egypta, a ustanovil falošný sviatok, ako to urobil Áron.

A Jeroboám si povedal vo svojom srdci: Teraz sa kráľovstvo vráti domu Dávidovmu. Ak bude tento ľud vystupovať, aby obetoval v dome Hospodínovom v Jeruzaleme, srdce tohto ľudu sa opäť obráti k svojmu pánovi, k Roboámovi, judskému kráľovi; zabijú ma a vrátia sa k Roboámovi, judskému kráľovi. Preto sa kráľ poradil a zhotovil dve zlaté teľatá a povedal im: Dost' ste sa nachodili do Jeruzalema; hľa, tvoji bohovia, Izrael, ktorí ťa vyviedli z Egyptskej krajiny. Jedno postavil v Bételi a druhé umiestnil v Dane. A táto vec sa stala hriechom, lebo ľud chodieval klaňať sa pred jedno až do Danu. Urobil aj dom výšin a ustanovil kňazov z najnižších vrstiev ľudu, ktorí neboli zo synov Léviho. A Jeroboám ustanovil sviatok v ôsmom mesiaci, na pätnásty deň mesiaca, podobný sviatku, ktorý bol v Judsku, a obetoval na oltári. Tak urobil v Bételi, obetujúc teľatám, ktoré zhotovil; a v Bételi ustanovil kňazov výšin, ktoré zriadil. Potom obetoval na oltári, ktorý zhotovil v Bételi, pätnásteho dňa ôsmeho mesiaca, v mesiaci, ktorý si vymyslel vo svojom vlastnom srdci; ustanovil sviatok pre synov Izraela a vystúpil k oltáru, aby pálił kadidlo. 1. Kráľov 12:26–33.

Dan znamená súd a predstavuje stav; Bethel znamená dom Boží. Tak ako pri Áronovej vzbure, aj pri vzbure kráľa Jeroboáma symboly označujú spojenie cirkvi a štátu, ku ktorému napokon dochádza pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch.

Nedeľný zákon nastáva na konci adventizmu a na začiatku adventizmu sa toto hnutie, ktoré bolo v lete roku 1844 stotožnené s protestantským rohom, právne spojilo s republikánskym rohom. Aaronova a Jeroboamova vzbura teda predstavuje rok 1863 aj čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon.

Dôvodom, prečo posol zmluvy očisťuje „synov Léviho“ a nie ktorékoľvek iné kmene, je to, že pri vzbure okolo Áronovho zlatého teľata stáli pri Mojžišovi práve Léviovci. Pre ich vernosť sa potom stali kmeňom, ktorý predstavoval kňazstvo, čo bola pocta, o ktorej sa predtým zamýšľalo, aby pozostávala z prvorodených každého z kmeňov. Preto Jeroboám dbal na to, aby jeho falošné kňazstvo nebolo zo synov Léviho, ale namiesto toho ustanovil svoje kňazstvo „z najnižšieho z ľudu, ktorí neboli zo synov Léviho.“

Synovia Léviho sú tí, ktorí sú očisťovaní ohňom ako znamenie alebo obeť pozdvihovania počas krízy nedeľného zákona. Dejiny krízy nedeľného zákona v posledných dňoch boli predobrazené krízou roku 1863, keď sa novo identifikovaný protestantský roh právne pripojil k republikánskému rohu. Ešte sa musíme venovať jednej ďalšej línii dejín, skôr než začneme rozoberať pasáže, na ktoré sme sa práve odvolali.

Tou čiarou je rok 1856 a budeme sa tým zaoberať v našom nasledujúcom článku.

„Príchod Krista ako nášho veľkňaza do svätyne svätých na očistenie svätyne, predstavený v Danielovi 8,14; príchod Syna človeka k Starodávnejmu dňami, ako je podaný v Danielovi 7,13; a príchod Pána do Jeho chrámu, predpovedaný Malachiášom, sú opismi tej istej udalosti; a to je znázornené aj príchodom ženicha na svadbu, ktorý Kristus opísal v podobenstve o desiatich pannách v Matúšovi 25.“ Veľký spor, 426.

